

Arrest

nr. 217 018 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 december 2015.

1.2. Op 23 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd in het arrest nr. 203 738 van 9 mei 2018.

1.3. Na verzoeker te hebben gehoord op 30 augustus 2018, nam de commissaris-generaal op 28 september 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pasthou, afkomstig uit het district Hisarak, Nangarhar provincie. U verklaarde dat uw vader in Saoedi-Arabië woonde. Uw moeder zou zijn overleden aan ziekte en daarop belde u uw vader om naar Afghanistan te komen. Uw vader wilde vanuit Jalalabad naar uw dorp in Hisarak reizen maar werd door de Taliban doorgang geweigerd. Na twee pogingen is uw vader 's nachts naar huis willen komen met een chauffeur, maar hij werd door de Taliban gedood op verdenking van spion te zijn voor de Afghaanse overheid. Later werd u door de Taliban ontvoerd en enkele dagen vastgehouden in het centrum. Toen dat centrum werd aangevallen door helikopters en de Taliban op de vlucht sloegen, kon u ontsnappen. U kwam uiteindelijk in Jalalabad terecht alwaar u enkele dagen in een madrassa verbleef. Uw oom zou, via de verkoop van uw gronden, voor geld hebben gezorgd om naar het buitenland te reizen. U reisde per bus en smokkelaar via Iran, Turkije naar België waar u in december 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een taskara van uw vader, een brief van de dorpsoudsten (maliks), een brief van het districtshoofd en een enveloppe uit Kaboel neer. U voegde later eveneens twee telefoonnummers neer, een aankoopbewijs van uw mobiele telefoon in België en twee foto's.

U verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgewezen bij beslissing van 23 juni 2017. U ging hiertegen in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 26 juli 2017, waarop de beslissing van het CGVS werd vernietigd op 9 mei 2018. In het kader van dit beroep legde u ook nog de volgende nieuwe stukken voor: een ongedateerd schrijven van de voorzitter van de “commissie van Nomaden, Martelaren, Gehandicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga”; een verslag van de “commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehandicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken”; een dreigbrief met het logo van de taliban; en een schrijven van de voorzitter van de “commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehandicapten en Ontheemden zaken” van 16 mei 2014 aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan. Hierop organiseerde het CGVS een nieuw persoonlijk onderhoud op 30 augustus 2018. U legde geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In het arrest van de RvV van 9 mei 2018 werd gesteld dat, in navolging van de Commissaris-generaal, de Raad slechts kon vaststellen u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. De beslissing van de Raad hieromtrent wordt het gezag van gewijsde indachtig daarom hernomen:

“Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker ouder is dan hij zich aan de Belgische autoriteiten voordoet en geen coherente verklaringen aflegde aangaande zijn naam en dat dit op zich verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Betreffende uw identiteit stelt het CGVS primo vast dat u ten aanzien van de asielinstanties in eerste instantie verklaarde minderjarig te zijn. U verklaarde te zijn geboren op 31 januari 1999 (zie fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling (8180909).

Het CGVS verwijst echter naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

U legt ter staving van uw identiteit een taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer waarom staat vermeld dat u 15 jaar was in 1393 (Gregoriaanse kalender: maart 2014 – maart 2015). De taskara blijkt na vertaling te zijn uitgegeven op 07/09/1393, zijnde 28 november 2014. Echter blijkt uit informatie dat het in Afghanistan vrij éénvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen waardoor de waarde van deze taskara zeer gering is. Bovendien legde u secundo geen coherente verklaringen af aangaande uw naam. Blijkbaar hebt u ten aanzien van de Belgische politiediensten in Luik op 15 december 2015 uzelf kenbaar gemaakt onder de naam 'I. K. (...)'. Nochtans verklaarde u enkele weken nadien ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw naam eigenlijk niet I. (...) is. Gevraagd naar de reden hiertoe, gaf u aan dat u onderweg zonder enige reden steeds een andere naam gebruikte omdat 'iedereen dat deed', hetgeen weinig kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze waarheidsgetrouw minstens de essentiële zaken van zijn asielaanvraag, zoals identiteitsgegevens, weergeeft.

Dat u in België asiel wilde aanvragen en dan bij aankomst in België ten aanzien van de Belgische politiediensten een andere naam opgaf, ondermijnt dan ook reeds uw algemene geloofwaardigheid. In de marge daarvan vraagt het CGVS zich ook af waarom u onderweg naar Europa een andere naam zou hebben moeten gebruiken. Dat anderen u daartoe aanzetten, zonder meer of zonder verdere reden, kan maar moeilijk overtuigen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker bepaalde belangrijke elementen van zijn relaas op geen enkele manier kan staven met enig document of een ander begin van bewijs:

"U verklaarde dat uw vader vanuit Saoedi-Arabië naar Afghanistan terugkeerde na de dood van uw moeder. Noch staat u de dood van uw moeder, noch de jarenlange ziekte aan dewelke ze zou hebben geleden. Nochtans verklaarde u dat uw oom zorgde voor de behandeling van uw moeder en uzelf ook medicijnen aankocht voor haar (zie gehoorverslag CGVS p.10). Noch staat u dat uw vader in Saoedi-Arabië werkte. Nochtans kan daarvan een bewijs worden geleverd door voorleggen van een paspoort, van overschrijvingsbewijzen waarmee uw vader geld opstuurde, een werkvergunning uit Saoedi-Arabië of andere stukken. U legde daarvan niets voor, meer zelfs, u had helemaal geen weet van een paspoort en/of visum voor uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u als enige en minstens bijna meerderjarige zoon op het ogenblik van uw vertrek daar niets over zou weten komt maar weinig aannemelijk over. Noch legde u verder enige stukken voor wat betreft de eigendom van uw huis en/of gronden. U verklaarde, gevraagd of u thuis eigendomspapieren van uw huis bezat, trouwens eerst misschien, waarna u even later volmondig 'ja, natuurlijk' verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.11), hetgeen weinig coherent overkomt. Ten slotte legde u ook geen enkel stuk neer waaruit zou blijken wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten, evenmin legde u eng stuk neer ter staving van uw beweerde reisweg. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u geen stukken meer zou kunnen voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.25). U stelde 'dat gaat nooit lukken'. Echter is het opvallend dat u na het gehoor er dan wél in slaagde nog twee foto's door te sturen. Op deze foto's kan echter op geen enkele wijze worden opgemaakt waar ze zijn genomen, noch wanneer of onder welke omstandigheden."

Verzoeker werpt hiertegen op dat het vereisen van dergelijke documenten voor de beoordeling van een geloofwaardige asielaanvraag onredelijk is, temeer nu de moeilijkheden voor hem om deze stukken te bekomen niet werden nagegaan. Hij meent dat het opleggen van een voorwaarde om elk feit te bewijzen via documenten of attesten voorbijgaat aan het uiteindelijk doel van de asielprocedure waarbij ook het hele relaas op zich wordt bekeken. Verzoeker gaat er evenwel zelf aan voorbij dat ook zijn relaas werd onderzocht, doch dat hierbij gestuit werd op tal van incoherenties en onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen, waardoor, in combinatie met het gebrek aan documenten ter staving van het relaas, tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd besloten.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K. die verzoeker had voorgelegd weliswaar vertellen wat er met verzoekers vader zou zijn gebeurd, doch nergens aanhalen dat verzoeker door de taliban werd meegenomen en dat hij daarna kon ontsnappen. Verzoeker betwist niet dat de bewijswaarde van zulke brieven, gezien het in Afghanistan gemakkelijk is om desnoods via corruptie valse of vervalste stukken te verkrijgen, zeer gering is en dat de geloofwaardigheid van deze stukken volledig teniet wordt gedaan nu blijkt dat een essentieel element van verzoekers asielrelaas er nergens in terug te vinden is, terwijl deze brieven nochtans ten behoeve van verzoekers asielaanvraag lijken te zijn opgesteld.

Verzoeker werpt hiertegen op dat niet in concreto wordt aangeduid waarom de brieven die hij heeft voorgelegd, behept zouden zijn met een valsheid. Hiermee lijkt hij er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daarenboven kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de niet betwiste vaststelling dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden door de hoge graad van corruptie aldaar, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brieven van A. K. en enkele dorpsoudsten.

Tevens wordt er in de bestreden beslissing gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen:

"Ten derde stelt het CGVS vast dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat uw vader wegens de ziekte van uw moeder terugkeerde naar Afghanistan (zie vragenlijst CGVS vraag 5), waarna uw vader werd vermoord door de Taliban en waarna uw moeder dan overleed. Verderop in de vragenlijst verklaarde u dan dat uw moeder overleed acht dagen voor uw vader (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van de DVZ bij het invullen van deze vragenlijst én dat u deze vragenlijst dan voor akkoord ondertekende nadat die u was voorgelezen in uw moedertaal, komt bedenkelijk over en doet twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas. Dat u later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde (zie gehoorverslag CGVS p.2), doet niets af aan deze vaststelling. Meer zelfs, u stelde ten aanzien van het CGVS op hetzelfde ogenblik ook vast dat u niet twee maanden, zoals vermeld in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5), maar zeven of acht dagen in een madrassa in Jalalabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.2). Zulke vergissing van tijd komt weinig aannemelijk over, ook al gaf u aan dat u op de DVZ bij het invullen van die vragenlijst van het CGVS zou verklaard hebben dat u de intentie had om twee of drie maanden in Jalalabad te blijven. U gaf in de vragenlijst aan dat uw oom in die tussentijd uw gronden verkocht en een smokkelaar diende te contacteren voor uw vertrek. Aldus komt een verblijf in Jalalabad van slechts zeven of acht dagen eerder weinig aannemelijk over."

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat hij deze fouten heeft rechtgezet op het CGVS en dat deze dus niet kunnen worden aangehaald om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat het feit dat hij later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde niets afdoet aan de vaststelling dat het afleggen van zulke tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bij het invullen van deze vragenlijst en het voor akkoord ondertekenen van deze vragenlijst nadat die hem was voorgelezen in zijn moedertaal, bedenkelijk overkomt en doet twifelen aan de waarachtigheid van zijn relaas. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat deze vaststelling van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Aldus slaagt hij er niet in de onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat het helemaal niet duidelijk is waarom de taliban verzoekers vader als spion verdacht.

De dood van verzoekers moeder is immers een aannemelijke reden waarom verzoekers vader naar zijn dorp trachtte te gaan, zodat het verwonderlijk overkomt dat de taliban verzoekers vader, die als arbeider in Saoedi- Arabië werkte, als een spion zou zien enkel omdat die naar zijn dorp wilde gaan. Dat de taliban daarop zou besluiten om ook verzoeker, die eigenlijk amper iets wist van zijn vader, te willen doden komt al helemaal weinig overtuigend over. Bovendien geeft de omstandigheid dat de taliban verzoeker enkele dagen zou vasthouden en hem bij een aanval zou laten ontsnappen aan dat de taliban weinig concrete interesse had om verzoeker op welke manier dan ook aan te pakken, hetgeen opnieuw danig de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt. Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen nog verder ondermijnd doordat dit element nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk A. K. en enkele dorpsoudsten.

Verzoeker kan niet ernstig worden genomen waar hij thans voor het eerst in het verzoekschrift betoogt dat zijn paternale familie banden had met de taliban en zijn vader als spion hebben aangegeven aan de taliban omdat diens terugkeer voor hen problemen opleverde om de familiegronden in bezit te krijgen. Dat verzoeker dit op het CGVS niet heeft kunnen verduidelijken is bovendien erg onwaarschijnlijk, nu hij daar wel verklaarde dat de taliban zijn landen wilde nemen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 207, p. 18). Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat dit element nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K., terwijl deze brieven nochtans ten behoeve van zijn asielaanvraag lijken te zijn opgesteld. Ook dit ondermijnt verzoekers verklaringen danig.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker zichzelf onder zijn eigen naam én met foto's op "facebook" plaatst, terwijl hij verklaart dat hij uit de handen van de taliban is kunnen ontsnappen en dat hij vreest door de taliban gezocht te worden. Dat verzoeker thans in België verblijft en hier geen problemen heeft met de taliban doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zichzelf en eventuele verwanten hiermee kwetsbaar opstelt. De commissarisgeneraal stelt dan ook terecht dat ook dit gegeven verzoekers vrees ten aanzien van de taliban verder ondermijnt.

Verzoeker voert in het algemeen aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden hem niet kunnen worden verweten omdat hij, gezien het trauma dat door de omstandigheden is veroorzaakt, de tijdsperiode tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS, de spanningen die de procedure voor hem meebracht en zijn beperkte scholingsgraad, niet mogelijk is om steeds coherente verklaringen af te leggen. Hij kan evenwel niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen – waaronder in casu het door verzoeker voorgehouden overlijden van zijn moeder en vader en zijn verblijf in een madrassa in Jalalabad voor zijn vertrek –, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Voorts is een zekere mate van stress inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn verzoek gerechtvaardigd is, wat in casu niet het geval is. Ook verzoekers voorgehouden analfabetisme kan geen verschuiving bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in zijn relaas. Een desgevallend gebrek aan scholing kan immers niet verklaren dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de volgorde in de tijd van het overlijden van zijn ouders en over de duur van zijn verblijf in de madrassa in Jalalabad voor zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoont dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens analfabetisme, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Daarenboven kan aan verzoekers voorgehouden analfabetisme danig worden getwijfeld nu hij bewust aan de Belgische politiediensten een andere naam heeft kunnen opgeven, hij zijn gehoorverslag van de DVZ en andere stukken heeft kunnen ondertekenen met een identieke handtekening (zie: adm. doss., stukken 13 en 14) en hij actief bleek te zijn op "facebook" (zie: adm. doss., stuk 17, map met 'landeninformatie'). Ten slotte onderneemt verzoeker geen enkele poging om het door hem voorgehouden trauma te staven met enig begin van bewijs, laat staan dat hij aantoont dat hij hierdoor niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

...

De door verzoeker op het CGVS voorgelegde documenten, met name zijn taskara, de taskara van zijn vader, een brief van de dorpsoudsten en een brief van A. K. en twee foto's, vermogen om de hierboven reeds aangehaalde redenen de voorgaande appreciatie niet te wijzigen.

...

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. "

Ook werd vastgesteld dat u met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, geen bescherming vraagt. In zoverre u zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde motieven voor het verzoeken om internationale bescherming, besloot de Raad dat er kan dienstig kon worden verwezen naar gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat u uw voorgehouden vervolgingsfeiten niet kon aantonen.

U haalde bij het persoonlijk onderhoud dat het CGVS na de beslissing van de Raad organiseerde ook geen andere persoonlijke problemen aan dan degene waarover de Raad reeds had geoordeeld (CGVS 2 p. 3, 4, 5, 11).

Tevens kan er op worden gewezen dat de Raad aangaf dat u niet aannemelijk maakt dat u tot een sociaal kwetsbare groep behoort en bij een terugkeer naar Afghanistan met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw beroep voor de Raad vermogen het niet dit oordeel te wijzigen, om de redenen die de Raad reeds aanhaalde:

"Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de door verzoeker niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat het in Afghanistan vrij eenvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bij aanvullende nota voorgelegde stukken. Daarbij komt dat de benaming van de commissie in de drie voorgelegde schrijvens verschillend is, wat eens te meer doet twifelen aan de authenticiteit van deze schrijvens. Bovendien dateert het verslag van de "commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken" waarbij wordt besloten om de kwestie schriftelijk mee te delen aan het ministerie van binnenlandse zaken en het schrijven van de voorzitter van de "commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten en Ontheemden zaken" aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan van 16 mei 2014, terwijl verzoeker het overlijden van zijn moeder situeerde op ongeveer 2 jaar en 8 maanden vóór zijn gehoor op het CGVS op 17 mei 2017, zodat het zeer merkwaardig is dat in beide voorgelegde schrijvens reeds gewag wordt gemaakt van de dood van verzoekers vader, die dan weer volgens verzoekers verklaringen op het CGVS na zijn moeder overleed (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 2). Ook in het ongedateerde schrijven van de voorzitter van de "commissie van Nomaden, Martelaren, Gehadicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga", dat logischerwijze voorafgaat aan de twee hierboven besproken schrijvens van 16 mei 2014 is reeds sprake van het overlijden van verzoekers moeder, terwijl deze volgens verzoekers verklaringen pas later is gestorven.

Om al deze redenen kan aan de bij aanvullende nota van 27 december 2017 aan de Raad overgemaakte stukken geen bewijswaarde worden toegekend."

Rest enkel nog de vraag of u aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten.

De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt.

In de eerste plaats bent u van beroepsleeftijd en fysiek in staat om te werken, om aldus in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

In haar beslissing van 9 mei 2018 oordeelde de Raad bovendien dat op basis van uw facebookactiviteit en handtekening, u waarschijnlijk hoger geschoold bent dan u voorhoudt. Ook dit draagt bij aan uw mogelijkheden om zelf in uw levensonderhoud te voorzien.

U bent ook niet volledig op uzelf aangewezen. In de beslissing van de Raad van 9 mei 2018 werden uw verklaringen omtrent het overlijden van uw moeder en uw vader ongeloofwaardig beschouwd. Zij kunnen daarom geacht worden nog in leven te zijn, en zouden u financieel kunnen bijstaan in uw hervestiging, zeker indien uw beweringen over de tewerkstelling van uw vader in Saoedi Arabië waarachtig waren. Tevens bleek één van de enveloppen die u mocht ontvangen uit Afghanistan afkomstig uit Kabul, van ene Bilal Jabarkhel, zoon van Daoud Shah, die daar woont en uit een belangrijke familie lijkt te komen (CGVS 2 p. 7, 8). U verklaart dan wel dat u bij een terugkeer niet op zijn hulp zou kunnen rekenen, maar dit wordt geloofwaardig door de vaststelling dat u bijvoorbeeld vrienden met hem bent op facebook (zie documenten toegevoegd aan het dossier) en hij u toch wel welgezind genoeg is om u documenten toe te sturen. In het eerste onderhoud gaf u bovendien aan deze man ronduit niet persoonlijk te kennen (CGVS p. 5), terwijl u in het tweede onderhoud aangeeft dat zijn familie uw overburen zijn (CGVS 2 p. 7). Het is maar de vraag in hoeverre er nog geloof gehecht moet worden aan uw bewering dat hij u niet zou kunnen bijstaan. De band is nauwer dan u voorhoudt, en hij kan zo geacht worden u te kunnen steunen bij een vestiging in Kabul.

U zou over de nodige vaardigheden moeten beschikken om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. Ondanks uw beweringen van het tegendeel blijkt u hiertoe ook over de nodige contacten te beschikken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is, en verwijst u naar de door u voorgehouden vrees voor de taliban (CGVS 2 p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U geeft ook aan dat het niet mogelijk zou zijn om u daar te vestigen omdat u niet genoeg middelen zou hebben, en dat u in een Afghaanse (groot)stad hooguit in een steenbakkerij of in de bouw zou kunnen werken (CGVS 2 p. 11). Ook dit is geen belemmering voor uw hervestiging, omdat een dergelijke tewerkstelling genoeg geacht moet worden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zich duidelijk enkel baseert op rapporten en verslagen die achterhaald zijn terwijl op het ogenblik dat de beslissing genomen werd door de commissaris-generaal recentere rapporten voorhanden waren.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met een kopie van een dreigbrief van de taliban en bijhorende vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.2. Niettegenstaande verzoeker in zijn verzoekschrift niet langer ingaat op zijn vluchtrelaas en niet om de erkenning van zijn vluchtelingenstatus verzoekt, brengt verzoeker ter terechtzitting een document bij ter staving van de door hem aangevoerde problemen met de taliban.

Dient vooreerst te worden gewezen op het arrest nr. 203 738 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 mei 2018 waarin gesteld werd dat, in navolging van de commissaris-generaal, de Raad slechts kan vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de Raad luidt dienaangaande als volgt:

“Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker ouder is dan hij zich aan de Belgische autoriteiten voordoet en geen coherente verklaringen aflegde aangaande zijn naam en dat dit op zich verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Betreffende uw identiteit stelt het CGVS primo vast dat u ten aanzien van de asielinstanties in eerste instantie verklaarde minderjarig te zijn. U verklaarde te zijn geboren op 31 januari 1999 (zie fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling (8180909). Het CGVS verwijst echter naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

U legt ter staving van uw identiteit een taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer waarom staat vermeld dat u 15 jaar was in 1393 (Gregoriaanse kalender: maart 2014 – maart 2015). De taskara blijkt na vertaling te zijn uitgegeven op 07/09/1393, zijnde 28 november 2014. Echter blijkt uit informatie dat het in Afghanistan vrij éénvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen waardoor de waarde van deze taskara zeer gering is. Bovendien legde u secundo geen coherente verklaringen af aangaande uw naam. Blijkbaar hebt u ten aanzien van de Belgische politiediensten in Luik op 15 december 2015 uzelf kenbaar gemaakt onder de naam ‘I. K. (...). Nochtans verklaarde u enkele weken nadien ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw naam eigenlijk niet I. (...) is. Gevraagd naar de reden hiertoe, gaf u aan dat u onderweg zonder enige reden steeds een andere naam gebruikte omdat ‘iedereen dat deed’, hetgeen weinig kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze waarheidsgetrouw minstens de essentiële zaken van zijn asielaanvraag, zoals identiteitsgegevens, weergeeft.

Dat u in België asiel wilde aanvragen en dan bij aankomst in België ten aanzien van de Belgische politiediensten een andere naam opgaf, ondermijnt dan ook reeds uw algemene geloofwaardigheid. In de marge daarvan vraagt het CGVS zich ook af waarom u onderweg naar Europa een andere naam zou hebben moeten gebruiken. Dat anderen u daartoe aanzetten, zonder meer of zonder verdere reden, kan maar moeilijk overtuigen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker bepaalde belangrijke elementen van zijn relaas op geen enkele manier kan staven met enig document of een ander begin van bewijs:

“U verklaarde dat uw vader vanuit Saoedi-Arabië naar Afghanistan terugkeerde na de dood van uw moeder. Noch staat u de dood van uw moeder, noch de jarenlange ziekte aan dewelke ze zou hebben geleden. Nochtans verklaarde u dat uw oom zorgde voor de behandeling van uw moeder en uzelf ook medicijnen aankocht voor haar (zie gehoorverslag CGVS p.10). Noch staat u dat uw vader in Saoedi-Arabië werkte. Nochtans kan daarvan een bewijs worden geleverd door voorleggen van een paspoort, van overschrijvingsbewijzen waarmee uw vader geld opstuurde, een werkvergunning uit Saoedi-Arabië of andere stukken. U legde daarvan niets voor, meer zelfs, u had helemaal geen weet van een paspoort en/of visum voor uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u als enige en minstens bijna meerderjarige zoon op het ogenblik van uw vertrek daar niets over zou weten komt maar weinig aannemelijk over. Noch legde u verder enige stukken voor wat betreft de eigendom van uw huis en/of gronden. U verklaarde, gevraagd of u thuis eigendomspapieren van uw huis bezat, trouwens eerst misschien, waarna u even later volmondig ‘ja, natuurlijk’ verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.11), hetgeen weinig coherent overkomt.

Ten slotte legde u ook geen enkel stuk neer waaruit zou blijken wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten, evenmin legde u eng stuk neer ter staving van uw beweerde reisweg. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u geen stukken meer zou kunnen voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.25). U stelde 'dat gaat nooit lukken'. Echter is het opvallend dat u na het gehoor er dan wél in slaagde nog twee foto's door te sturen. Op deze foto's kan echter op geen enkele wijze worden opgemaakt waar ze zijn genomen, noch wanneer of onder welke omstandigheden."

Verzoeker werpt hiertegen op dat het vereisen van dergelijke documenten voor de beoordeling van een geloofwaardige asielaanvraag onredelijk is, temeer nu de moeilijkheden voor hem om deze stukken te bekomen niet werden nagegaan. Hij meent dat het opleggen van een voorwaarde om elk feit te bewijzen via documenten of attesten voorbijgaat aan het uiteindelijk doel van de asielprocedure waarbij ook het hele relaas op zich wordt bekeken. Verzoeker gaat er evenwel zelf aan voorbij dat ook zijn relaas werd onderzocht, doch dat hierbij gestuit werd op tal van incoherenties en onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen, waardoor, in combinatie met het gebrek aan documenten ter staving van het relaas, tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd besloten.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K. die verzoeker had voorgelegd weliswaar vertellen wat er met verzoekers vader zou zijn gebeurd, doch nergens aanhalen dat verzoeker door de taliban werd meegenomen en dat hij daarna kon ontsnappen. Verzoeker betwist niet dat de bewijswaarde van zulke brieven, gezien het in Afghanistan gemakkelijk is om desnoods via corruptie valse of vervalste stukken te verkrijgen, zeer gering is en dat de geloofwaardigheid van deze stukken volledig teniet wordt gedaan nu blijkt dat een essentieel element van verzoekers asielrelaas er nergens in terug te vinden is, terwijl deze brieven nochtans ten behoeve van verzoekers asielaanvraag lijken te zijn opgesteld.

Verzoeker werpt hiertegen op dat niet in concreto wordt aangeduid waarom de brieven die hij heeft voorgelegd, behept zouden zijn met een valsheid. Hiermee lijkt hij er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daarenboven kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de niet betwiste vaststelling dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden door de hoge graad van corruptie aldaar, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brieven van A. K. en enkele dorpsoudsten.

Tevens wordt er in de bestreden beslissing gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen:

"Ten derde stelt het CGVS vast dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat uw vader wegens de ziekte van uw moeder terugkeerde naar Afghanistan (zie vragenlijst CGVS vraag 5), waarna uw vader werd vermoord door de Taliban en waarna uw moeder dan overleed. Verderop in de vragenlijst verklaarde u dan dat uw moeder overleed acht dagen voor uw vader (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van de DVZ bij het invullen van deze vragenlijst én dat u deze vragenlijst dan voor akkoord ondertekende nadat die u was voorgelezen in uw moedertaal, komt bedenkelijk over en doet twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas. Dat u later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde (zie gehoorverslag CGVS p.2), doet niets af aan deze vaststelling. Meer zelfs, u stelde ten aanzien van het CGVS op hetzelfde ogenblik ook vast dat u niet twee maanden, zoals vermeld in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5), maar zeven of acht dagen in een madrassa in Jalalabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.2). Zulke vergissing van tijd komt weinig aannemelijk over, ook al gaf u aan dat u op de DVZ bij het invullen van die vragenlijst van het CGVS zou verklaard hebben dat u de intentie had om twee of drie maanden in Jalalabad te blijven. U gaf in de vragenlijst aan dat uw oom in die tussentijd uw gronden verkocht en een smokkelaar diende te contacteren voor uw vertrek. Aldus komt een verblijf in Jalalabad van slechts zeven of acht dagen eerder weinig aannemelijk over."

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat hij deze fouten heeft rechtgezet op het CGVS en dat deze dus niet kunnen worden aangehaald om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat het feit dat hij later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde niets afdoet aan de vaststelling dat het afleggen van zulke tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bij het invullen van deze vragenlijst en het voor akkoord ondertekenen van deze vragenlijst nadat die hem was voorgelezen in zijn moedertaal, bedenkelijk overkomt en doet twifelen aan de waarachtigheid van zijn relaas. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat deze vaststelling van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Aldus slaagt hij er niet in de onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat het helemaal niet duidelijk is waarom de taliban verzoekers vader als spion verdacht. De dood van verzoekers moeder is immers een aannemelijke reden waarom verzoekers vader naar zijn dorp trachtte te gaan, zodat het verwonderlijk overkomt dat de taliban verzoekers vader, die als arbeider in Saoedi-Arabië werkte, als een spion zou zien enkel omdat die naar zijn dorp wilde gaan. Dat de taliban daarop zou besluiten om ook verzoeker, die eigenlijk amper iets wist van zijn vader, te willen doden komt al helemaal weinig overtuigend over. Bovendien geeft de omstandigheid dat de taliban verzoeker enkele dagen zou vasthouden en hem bij een aanval zou laten ontsnappen aan dat de taliban weinig concrete interesse had om verzoeker op welke manier dan ook aan te pakken, hetgeen opnieuw danig de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt. Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen nog verder ondermijnd doordat dit element nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk A. K. en enkele dorpsoudsten.

Verzoeker kan niet ernstig worden genomen waar hij thans voor het eerst in het verzoekschrift betoogt dat zijn paternale familie banden had met de taliban en zijn vader als spion hebben aangegeven aan de taliban omdat diens terugkeer voor hen problemen opleverde om de familiegronden in bezit te krijgen. Dat verzoeker dit op het CGVS niet heeft kunnen verduidelijken is bovendien erg onwaarschijnlijk, nu hij daar wel verklaarde dat de taliban zijn landen wilde nemen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 207, p. 18). Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat dit element nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K., terwijl deze brieven nochtans ten behoeve van zijn asielaanvraag lijken te zijn opgesteld. Ook dit ondermijnt verzoekers verklaringen danig.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker zichzelf onder zijn eigen naam én met foto's op "facebook" plaatst, terwijl hij verklaart dat hij uit de handen van de taliban is kunnen ontsnappen en dat hij vreest door de taliban gezocht te worden. Dat verzoeker thans in België verblijft en hier geen problemen heeft met de taliban doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zichzelf en eventuele verwanten hiermee kwetsbaar opstelt. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat ook dit gegeven verzoekers vrees ten aanzien van de taliban verder ondermijnt.

Verzoeker voert in het algemeen aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden hem niet kunnen worden verweten omdat hij, gezien het trauma dat door de omstandigheden is veroorzaakt, de tijdsperiode tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS, de spanningen die de procedure voor hem meebracht en zijn beperkte scholingsgraad, niet mogelijk is om steeds coherente verklaringen af te leggen. Hij kan evenwel niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen – waaronder in casu het door verzoeker voorgehouden overlijden van zijn moeder en vader en zijn verblijf in een madrassa in Jalalabad voor zijn vertrek –, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Voorts is een zekere mate van stress inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn verzoek gerechtvaardigd is, wat in casu niet het geval is. Ook verzoekers voorgehouden analfabetisme kan geen verschoning bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in zijn relaas. Een desgevallend gebrek aan scholing kan immers niet verklaren dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de volgorde in de tijd van het overlijden van zijn ouders en over de duur van zijn verblijf in de madrassa in Jalalabad voor zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de

gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens analfabetisme, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Daarenboven kan aan verzoekers voorgehouden analfabetisme danig worden getwijfeld nu hij bewust aan de Belgische politiediensten een andere naam heeft kunnen opgeven, hij zijn gehoorverslag van de DVZ en andere stukken heeft kunnen ondertekenen met een identieke handtekening (zie: adm. doss., stukken 13 en 14) en hij actief bleek te zijn op "facebook" (zie: adm. doss., stuk 17, map met 'landeninformatie'). Ten slotte onderneemt verzoeker geen enkele poging om het door hem voorgehouden trauma te staven met enig begin van bewijs, laat staan dat hij aantoonst dat hij hierdoor niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan tot een sociale kwetsbare groep behoort nu hij aldaar een "returnee" zou zijn met ernstige problemen door zijn opgelopen trauma's en zijn beperkte mogelijkheden qua scholing, temeer nu hij er geen netwerk meer heeft, wordt erop gewezen dat deze elementen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

De door verzoeker op het CGVS voorgelegde documenten, met name zijn taskara, de taskara van zijn vader, een brief van de dorpsoudsten en een brief van A. K. en twee foto's, vermogen om de hierboven reeds aangehaalde redenen de voorgaande appreciatie niet te wijzigen.

Ook de door verzoeker bij aanvullende nota van 27 december 2017 aan de Raad overgemaakte stukken, met name een ongedateerd schrijven van de voorzitter van de "commissie van Nomaden, Martelaren, Gehadicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga" waarin deze aan de genoemde commissie een verzoek overmaakt van verzoekers oom om verzoeker te helpen nadat de taliban zijn vader als spion bestempelde en vermoord heeft, een verslag van de "commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken" waarbij wordt besloten om de kwestie schriftelijk mee te delen aan het ministerie van binnenlandse zaken, een dreigbrief met het logo van de taliban en een schrijven van de voorzitter van de "commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten en Ontheemden zaken" van 16 mei 2014 aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan, zijn niet van aard om deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de door verzoeker niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat het in Afghanistan vrij eenvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bij aanvullende nota voorgelegde stukken. Daarbij komt dat de benaming van de commissie in de drie voorgelegde schrijvens verschillend is, wat eens temeer doet twifelen aan de authenticiteit van deze schrijvens. Bovendien dateert het verslag van de "commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken" waarbij wordt besloten om de kwestie schriftelijk mee te delen aan het ministerie van binnenlandse zaken en het schrijven van de voorzitter van de "commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten en Ontheemden zaken" aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan van 16 mei 2014, terwijl verzoeker het overlijden van zijn moeder situeerde op ongeveer 2 jaar en 8 maanden vóór zijn gehoor op het CGVS op 17 mei 2017, zodat het zeer merkwaardig is dat in beide voorgelegde schrijvens reeds gewag wordt gemaakt van de dood van verzoekers vader, die dan weer volgens verzoekers verklaringen op het CGVS na zijn moeder overleed (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 2). Ook in het ongedateerde schrijven van de voorzitter van de "commissie van Nomaden, Martelaren, Gehadicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga", dat logischerwijze voorafgaat aan de twee hierboven besproken schrijvens van 16 mei 2014 is reeds sprake van het overlijden van verzoekers moeder, terwijl deze volgens verzoekers verklaringen pas later is gestorven.

Om al deze redenen kan aan de bij aanvullende nota van 27 december 2017 aan de Raad overgemaakte stukken geen bewijswaarde worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. "

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30 augustus 2018 geen elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op voorgaande overwegingen noch heeft hij gewag gemaakt van andere persoonlijke problemen dan degene waarover de Raad reeds had geoordeeld.

Ter terechtzitting brengt verzoeker een dreigbrief bij van de taliban waarbij verzoeker met de dood wordt bedreigd. Deze dreigbrief ontbeert echter elke bewijswaarde. Vooreerst betreft dit een loutere kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan gelet op het manipuleerbare karakter van kopieën door knip- en plakwerk. Deze brief kan door gelijk wie opgesteld zijn die om het even wat verklaard en betreft niet noodzakelijk een afspiegeling van de waarheid. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 203 738 van 9 mei 2018. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet ingaat op zijn vluchtrelaas. Wel hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen onderzoek gedaan heeft naar de stukken die hij in de vorige beroepsprocedure bij de Raad heeft bijgebracht, doch deze grief mist elke ernst en juridische grondslag nu deze documenten reeds door de Raad besproken werden in zijn arrest nr. 203 738 zoals hierboven hernomen.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie map landeninformatie). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie de aan het administratief dossier gevoegde COI Focus *“Afghanistan: Security Situation in Kabul City”* van 24 april 2018; EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan Security Situation”* van december 2017; EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan Security Situation - update”* van mei 2018; EASO Country Guidance *“Afghanistan – Guidance Note and Common Analysis”* van juni 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïdendeerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïdendeerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Raad besluit gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie samen met de commissaris-generaal dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt.

In de eerste plaats bent u van beroepsleeftijd en fysiek in staat om te werken, om aldus in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. In haar beslissing van 9 mei 2018 oordeelde de Raad bovendien dat op basis van uw facebookactiviteit en handtekening, u waarschijnlijk hoger geschoold bent dan u voorhoudt. Ook dit draagt bij aan uw mogelijkheden om zelf in uw levensonderhoud te voorzien.

U bent ook niet volledig op uzelf aangewezen. In de beslissing van de Raad van 9 mei 2018 werden uw verklaringen omtrent het overlijden van uw moeder en uw vader ongeloofwaardig beschouwd. Zij kunnen daarom geacht worden nog in leven te zijn, en zouden u financieel kunnen bijstaan in uw hervestiging, zeker indien uw beweringen over de tewerkstelling van uw vader in Saoedi Arabië waarachtig waren. Tevens bleek één van de enveloppen die u mocht ontvangen uit Afghanistan afkomstig uit Kabul, van ene Bilal Jabarkhel, zoon van Daoud Shah, die daar woont en uit een belangrijke familie lijkt te komen (CGVS 2 p. 7, 8). U verklaart dan wel dat u bij een terugkeer niet op zijn hulp zou kunnen rekenen, maar dit wordt geloofchend door de vaststelling dat u bijvoorbeeld vrienden met hem bent op facebook (zie documenten toegevoegd aan het dossier) en hij u toch wel welgezind genoeg is om u documenten toe te sturen. In het eerste onderhoud gaf u bovendien aan deze man ronduit niet persoonlijk te kennen (CGVS p. 5), terwijl u in het tweede onderhoud aangeeft dat zijn familie uw overburen zijn (CGVS 2 p. 7). Het is maar de vraag in hoeverre er nog geloof gehecht moet worden aan uw bewering dat hij u niet zou kunnen bijstaan. De band is nauwer dan u voorhoudt, en hij kan zo geacht worden u te kunnen steunen bij een vestiging in Kabul.

U zou over de nodige vaardigheden moeten beschikken om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. Ondanks uw beweringen van het tegendeel blijkt u hiertoe ook over de nodige contacten te beschikken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is, en verwijst u naar de door u voorgehouden vrees voor de taliban (CGVS 2 p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U geeft ook aan dat het niet mogelijk zou zijn om u daar te vestigen omdat u niet genoeg middelen zou hebben, en dat u in een Afghaanse (groot)stad hooguit in een steenbakkerij of in de bouw zou kunnen werken (CGVS 2 p. 11). Ook dit is geen belemmering voor uw hervestiging, omdat een dergelijke tewerkstelling genoeg geacht moet worden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien."

Verzoeker betwist de actualiteit van de door het CGVS gehanteerde informatie aangaande de beschikbaarheid van een intern hervestigingsalternatief in de stad Kabul, hierbij onder meer verwijzend naar de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance Note van juni 2018.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing er inderdaad wordt verwezen naar de UNHCR richtlijnen van 2016 en niet deze van 2018. Uit deze recente richtlijnen blijkt echter niet dat de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende het voorhanden zijn van een intern hervestigingsalternatief in de stad Kabul in hoofde van verzoeker niet correct zou zijn. Verzoeker beweert dat de nieuwe UNHCR Guidelines sterk verschillen van de vorige, maar slaagt er niet in *in concreto* aan te tonen hoe en in welke mate de nieuwe UNHCR Guidelines van 2018 een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt in haar verweernota correct als volgt:

"(i) Net zoals de Guidelines van april 2016 bevestigen de Guidelines van augustus 2018 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. (ii) Net zoals in de Guidelines van 2016 wordt nergens in deze van augustus 2018 geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. (iii) UNHCR is verder nog steeds van mening dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om het reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren, zoals het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; het aantal conflict gerelateerde incidenten; en het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. Ook de andere indicatoren (bv mate waarin een gebied onder controle staat van AGE's) blijven ongewijzigd. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul stad. (iv) Ook op het vlak van het intern vestigingsalternatief blijft het standpunt van UNHCR hetzelfde: een intern vluchtalternatief is over het algemeen redelijk wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels (zonder kinderen) in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. (v) Het UNHCR hanteert verder dezelfde lijst van risicoprofielen. Ook hier geldt nog steeds dat het louter behoren tot een risicoprofiel niet volstaat, dat de vrees steeds geïndividualiseerd moet worden."

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de meest recente EASO *Guidance Note* van juni 2018, merkt de Raad samen met verwerende partij in de verweernota op dat deze bewering iedere grondslag mist. Het feit dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat deze EASO *Guidance Note* dateert van mei 2018, betreft een loutere materiële vergissing en doet geen afbreuk aan het feit dat in de bestreden beslissing herhaaldelijk wordt verwezen naar de EASO *Guidance Note* van juni 2018, alsook werd deze, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, gedeeltelijk toegevoegd aan het administratief dossier.

Aangaande verzoekers stelling dat de bevindingen van deze nieuwe *Guidance Note* haaks staan op de bevindingen die werden beschreven in eerdere nota's, in het bijzonder wat betreft het intern vluchtalternatief waarnaar de commissaris-generaal uitdrukkelijk verwijst, is niet meer dan een blote bewering die bovendien geen steun vindt in het betreffende document. Zoals ook de bestreden beslissing weergeeft, geeft de *Guidance Note* van juni 2018 aan dat een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht. In de *Guidance Note* wordt verder gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, besloten kan worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In dit opzicht dient te worden herhaald en benadrukt dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om aan elke Afghaan afkomstig uit Kabul stad een complementaire vorm van bescherming te bieden (zie pag. 17-22 en p. 103-104). UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. In de verweernota wordt in dit verband terecht het volgende opgeworpen: *“Overeenkomstig UNHCR's richtlijnen moet bij het beantwoorden van de vraag of een intern vestigingsalternatief relevant en redelijk is, rekening gehouden worden met alle relevante, algemene én persoonlijke omstandigheden. Door na een analyse van enkele algemene rapporten over de socio-economische situatie in Afghanistan en de stad Kabul aan te geven dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul, sluit UNHCR op zich dus niet uit dat er, rekening houdend met de individuele, persoonlijke omstandigheden van een verzoeker, redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt. Integendeel, UNHCR stelt uitdrukkelijk dat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief steeds dient te gebeuren aan de hand van een “case-by-case analysis taking into account the personal circumstances” (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, pag. 107, zie ook UNHCR Guidelines, pag. 105 en 112; UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/03/04, 23 July 2003). UNHCR benadrukt overigens nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Een individueel onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul is dan ook niet alleen noodzakelijk, maar blijft overeenkomstig voornoemde Guidelines nog steeds mogelijk. Dit klemmt des te meer nu nergens uit voornoemde UNHCR Guidelines blijkt dat elke persoon woonachtig in de stad Kabul in precare omstandigheden leeft, noch blijkt hieruit dat iedere persoon die zich in de stad Kabul zou vestigen in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen.”* In dit opzicht benadrukt verwerende partij in de verweernota terecht dat de commissaris-generaal er nooit van uitgegaan is dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming. De commissaris-generaal past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er *in concreto* wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan, hetgeen *in casu* het geval blijkt te zijn. In de bestreden beslissing worden verschillende pertinente elementen weergegeven waaruit blijkt dat Kabul voor verzoeker als een redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de motieven dienaangaande te weerleggen of te ontkrachten maar beperkt zich louter tot het op algemene wijze verwijzen naar de UNHCR Guidelines.

Waar verzoeker opmerkt dat Kabul als stad verzadigd is voor de opvang van alle vluchtelingen en dat de stad geen waardig en veilig vluchtalternatief biedt, wijst de Raad er samen met verwerende partij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij aldus in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER